

Sygn. akt I C 1207/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: stażysta Kamila Kupiec

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2019 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko P. w W.

o zapłatę 4 273,99 zł

I. zasądza od strony pozwanej P. w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 4 273,99 zł (cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt trzy złote 99/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 czerwca 2018 roku;

II. oddala dalej idące powództwo w zakresie odsetek;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 131 zł (tysiąc sto trzydzieści jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1207/18

UZASADNIENIE

Powód J. B. wniósł o zasądzenie od P. w W. kwoty 4 273,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 maja 2018 r. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że 11 października 2016 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. nr rej. (...) stanowiącego własność poszkodowanych S. i A. C., a pojazd sprawy posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej zakładzie (...) a.s. i poszkodowani zgłosili szkodę korespondentowi w/w zakładu - (...) towarzystwu (...) S.A., który wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w łącznej kwocie 2 189,78 zł. Powód wskazał, że w dniu 6 grudnia 2016 r. poszkodowani zawarli umowę cesji z K. D. dokonując przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę w przedmiotowym pojeździe, jaką posiadali wobec sprawy zdarzenia. Następnie K. d. zawarł z powodem umowę cesji 9 grudnia 2016 r. dotyczącą przelewu wskazanej wyżej wierzytelności. Powód podniósł, że wezwał stronę pozwaną do zapłaty brakującej części odszkodowania po wykonaniu prywatnej ekspertyzy. Powód uzasadnił termin początkowy odsetek wskazując, że wezwanie do zapłaty zostało odebrane przez stronę pozwaną 25 maja 2018 r., a zatem termin 3 - dniowy wyznaczony na spełnienie świadczenia upłynął 28 maja 2018 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana P. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu wskazując, że posiada legitymację bierną oraz, że w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w

kwocie 2 189,78 zł brutto stanowiącą wartość przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia ją wywołującego. Strona pozwana podniosła, że za wypłacone świadczenie poszkodowany mógł naprawić uszkodzony pojazd w sieci warsztatów współpracujących z ubezpieczycielem, za sumę wynikającą z kalkulacji i w związku z tym, roszczenie objęte pozwem jest nieuzasadnione w okolicznościach sprawy i powinno ulec oddaleniu. Zdaniem strony pozwanej, powód celowo pomija informację dla poszkodowanego co do możliwości naprawy pojazdu w sieci warsztatów współpracujących. Strona pozwana podniosła, że ubezpieczyciel dokonał kalkulacji szkody po oględzinach oraz wykonał dokumentację fotograficzną, zaś ekspert wykonujący kalkulację na zlecenie powoda obliczył wartość naprawy w sposób teoretyczny przyjmując za podstawę najdroższe części zamienne oraz wygórowaną stawkę roboczogodziny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2016 r. doszło do szkody w pojeździe stanowiącym współwłasność A. C. i S. C. marki A. (...) nr rej. (...), którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w zagranicznym zakładzie (...) a.s. Po zgłoszeniu szkody, jej likwidacją zajął się korespondent zagranicznego ubezpieczyciela (...) S.A. i wypłacone zostało odszkodowanie w kwocie 2 189,78 zł.

Okoliczności bezsporne

S. C. zgłosił szkodę w pojeździe. W dniu 25 października 2016 r. (...) S.A. sporządziło protokół szkody w przedmiotowym pojeździe i jako korespondent zagranicznego ubezpieczyciela prowadząc postępowanie likwidacyjne dokonało wyceny szkody na kwotę 2 189,78 zł, a kalkulację sporządzono w systemie A.. E. H. poinformował poszkodowanych o możliwości bezgotówkowej naprawy w sieci warsztatów współpracującym z tym ubezpieczycielem za kwotę określoną w kosztorysie.

Dowód:

zgłoszenie szkody komunikacyjnej – k.65 - 66

protokół szkody w pojeździe – k.67 – 69

kosztorys naprawy z dnia 25.10.2016 r. – k.12

zdjęcia uszkodzonego pojazdu (22 szt.) – k.70 – 91

informacja dla właściciela pojazdu (płyta z aktami szkody – k.55)

W dniu 6 grudnia 2016 r. A. C. i S. C. zawarli z K. D. umowę przelewu wierzytelności przysługującej im w stosunku do P., S. p.oraz sprawy zdarzenia wynikającej z dochodzenia należności z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. nr rej. (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 11 października 2016 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 6.12.2016 r. – k.9

W dniu 9 grudnia 2016 r. K. D. zbył nabyte prawo do odszkodowania na rzecz powoda J. B..

Dowód: umowa cesji z dnia 9.12.2016 r. – k.10

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4 273,99 zł stanowiącą różnicę między kwotą 6 463,77 zł stanowiącą wartość szkody a wypłaconym odszkodowaniem w terminie 3 dni od daty wezwania. Strona pozwana podjęła wezwanie 25 maja 2018 r.

Dowód:

wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru i otrzymania korespondencji – k.28, 29, 30

kosztorys naprawy - k.22 - 27

W przedmiotowym pojeździe na skutek zdarzenia wywołującego szkodę z dnia 28 października 2016 r. uszkodzeniu uległy zderzak tylny, spoiler zderzaka, nadkole tylne prawe, lampa tylna lewa i prawa, listwa tylna lewa i prawa oraz wspornik zderzaka tylnego. Do naprawy został zakwalifikowany błotnik tylny lewy i prawy. Kosztorys wykonano w systemie A. zgodnie z technologią naprawy producenta. Koszt naprawy brutto pojazdu marki A. uszkodzonego z zastosowaniem części nowych oryginalnych wynosi 7 754,62 zł. W chwili sporządzania opinii pojazd nie stanowił już własności poszkodowanych, ponieważ został sprzedany.

Dowód: opinia biegłego z zakresu kosztorysowania szkód pojazdów mechanicznych H. G. – k.102 - 110

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do należności głównej zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że rzeczą stron, w szczególności reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników jest czynienie zadość wymaganiom art. 6 k.c. i jego proceduralnemu odpowiednikowi w postaci art.232 zd. 1 k.p.c. Zatem nie może być mowy o wniosku dowodowym z akt szkody, czy też z dokumentów w aktach szkody, tylko wniosku dowodowym dokładnie określającym, jaki dokument wnioskowany jako dowód w sprawie ma być przeprowadzony, na jaką okoliczność sporną. Okoliczności niesporne, niekwestionowane nie podlegają dowodzeniu. Ponadto, po złożeniu akt na płycie, pełnomocnik winien wskazać dokładnie dokument, a jako dowód z dokumentu, winien być złożony w formie papierowej. Na marginesie wskazać wypada, że dokumenty z akt na płycie nie są bardzo często oznaczane z nazwy, co skutkuje przeglądaniem płyty w celu zlokalizowania określonego dowodu, a nie temu służy rozprawa.

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej nie była kwestionowana, a spór powstał na tle wysokości odszkodowania.

Zgodnie z przepisem art.822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Natomiast przepis art.361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Oczywistym jest, że mieć należało na względzie również przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.).

Strona pozwana wobec powoda w niniejszej sprawie odpowiadała jako podmiot określony w art.121 i 123 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych niejako w zastępstwie zagranicznego ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej osoby, która jako posiadacz samoistny mechanicznego środka komunikacji wyrządziła poszkodowanym szkodę w mieniu w związku z ruchem tego środka komunikacji (art. 822 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zw. z art. 415 k.c.). Jej legitymacja bierna była niesporna, tak samo jak zakres uszkodzeń samochodu marki A. (...), do których doszło w związku w związku ze zdarzeniem z 11 października 2016 r.

Stanowisko strony pozwanej co do wysokości odszkodowania jest nieuzasadnione w kontekście obowiązujących przepisów. Zwrócić należy uwagę, że korespondent zagranicznego ubezpieczyciela w sposób nieuprawniony próbował narzucić powodowi sposób naprawienia szkody. Stwierdzić należy, że szkodą jest uszczerbek w mieniu i w istocie osoba poszkodowana w ogóle nie ma obowiązku naprawiania rzeczy uszkodzonej, a wypłata odpowiedniej kwoty ma ten uszczerbek skompensować. W związku z tym zupełnie bezzasadne były wnioski dowodowe strony pozwanej o zwrócenie się o umowę o współpracy, rachunków za naprawę pojazdu, o przesłuchanie świadków. Jak wynika z twierdzeń strony pozwanej zawartych w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew w toku postępowania likwidacyjnego, gdy rzeczoznawca powołany przez ubezpieczyciela dokonywał kalkulacji dokonywał oględzin przedmiotowego

pojazdu i wykonywał zdjęcia, wszelkie okoliczności budzące wątpliwości winny być wyjaśnione. Zakład ubezpieczeń w postępowaniu likwidującym szkodę ma obowiązek zbierania informacji w celu ustalenia odpowiedzialności i wysokości świadczenia. Strona pozwana nie przedstawiła dowodów wskazujących, by w samochodzie uszkodzonym wskutek kolizji z dnia 11 października 2016 r. były zainstalowane nieoryginalne części bez logo producenta. To ubezpieczyciel na tym etapie postępowania winien był dokonać oceny stanu utrzymania pojazdu, określenia, czy był naprawiany i z użyciem jakich części, licząc się z możliwością zbycia pojazdu po szkodzie przez właściciela, czy też współwłaściciela. Z wniosków sformułowanych w odpowiedzi na pozew w istocie wynika, że osoba poszkodowana jest ograniczona w wyborze warsztatu, w wyborze zakupu części zamiennych. Strona pozwana nie uwzględnia, że uszczerbek nastąpił w majątku poszkodowanych, zaś ona obowiązana jest do jego naprawienia przez bądź wypłatę odszkodowania, bądź przywrócenie stanu poprzedniego w określonych sytuacjach, zaś wybór należy do poszkodowanego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, a nie do strony pozwanej. Zupełnie nieprzydatny był dowód z informacji dla właściciela pojazdu o możliwości bezgotówkowej naprawy za kwotę określoną w kosztorysie, a wnioski dotyczące wysokości rabatu przyznanego ubezpieczycielowi przez sieć współpracujących warsztatów, czy też ustalenia, w jakiej maksymalnej wysokości mógłby zostać udzielony indywidualnemu klientowi rabat na części oryginalne do samochodu były bezzasadne i chybione w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Wnioski te są na tyle zaskakujące, że w zasadzie opinia biegłego sądowego byłaby zbędna. Jednak strona pozwana nie uwzględnia, że w opinii biegły sądowy opracowuje kalkulację szkody z użyciem systemu A., bądź E., które zawierają określone dane aktualizowane, przy wykorzystaniu technologii danego producenta, które są powszechnie stosowane.

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. przyjął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Mogą to być koszty związane ze stosowaniem części oryginalnych pochodzących z sieci dealerskiej. Jeżeli jednak ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (III CZP 80/2011).

Zwrócić należy uwagę, że z opinii biegłego sądowego H. G. wynika jednoznacznie, że koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem do naprawy nowych oryginalnych części wynosi 7 754,62 zł, a części te są zgodne z technologią producenta pojazdu. Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej dalej idący, by biegły sporządził opinię uwzględniającą użycie innych niż zalecane części zamienne. Zwrócić należy uwagę, że samochód po określonym zdarzeniu drogowym, nawet po naprawach, zazwyczaj traci swą wartość, ponieważ potencjalni nabywcy zainteresowani są samochodami bezwypadkowym. Po porównaniu wartości tego samego modelu wyprodukowanego w tym samym roku uszkodzonego i nieuszkodzonego, wartość uszkodzonego pojazdu będzie niższa. Biegły sądowy nie mogąc dokonać oględzin pojazdu wobec jego zbycia przez poszkodowanych nie mógł odnieść się do wszystkich kwestii określonych w tezie dowodowej, lecz w tym zakresie strona pozwana zgodnie z art. 6 k.c. winna ponieść konsekwencje zaniechań korespondenta zagranicznego ubezpieczyciela, czyli (...) (...) S.A., który w toku postępowania likwidacyjnego nie dokonał ustaleń, czy pojazd A. (...) był wcześniej naprawiany, w jakim zakresie, z użyciem jakich części, czy naprawa była przeprowadzona prawidłowo. Konsekwencje tych zaniechań skutkują również niemożliwością ustalenia, czy zastosowanie w kalkulacji biegłego sądowego części nowych oryginalnych spowoduje wzrost wartości przedmiotowego pojazdu. Jednak nie sposób nie zauważyć, że powód domagał się różnicy między kwotą 6 463,77 zł a wypłaconym poszkodowanym odszkodowaniem wynoszącym 2 189,78 zł, a z opinii biegłego sądowego wartość pojazdu wyniosła 7 754,62 zł. Powód nie dochodził odszkodowania obliczonego od wartości pojazdu wynikającego z opinii biegłego, choć jest to kwota niższa o 1 290,85 zł.

W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób profesjonalny, jej wnioski są spójne i logiczne. Zwrócić należy uwagę, że opinia biegłego sądowego zawiera w istocie te same pozycje, które zawierał kosztorys sporządzony w postępowaniu likwidacyjnym, a jednak wyliczenia biegłego sądowego są zdecydowanie odmienne niż (...) S.A. Wyliczenia biegłego różnią się także od kalkulacji sporządzonej przez powoda, lecz różnica sięga 1 290,85 zł, a nie jak w przypadku (...) S.A. kwoty 5 564,84 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd zasądził kwotę 4 273,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 czerwca 2018 r. oddalając powództwo w zakresie odsetek ustawowych od dnia 29 maja 2018 r. Wskazać należy, że nie sposób podzielić argumentacji strony pozwanej o zasądzeniu odsetek od daty wyrokowania, ponieważ wyrok w sprawie odszkodowania nie jest wyrokiem konstytutywnym. Zdaniem Sądu, powód nie bacząc na treść przepisu art.14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w sytuacji, gdy nabył prawo do wierzytelności z tytułu odszkodowania wyznaczył tak krótki termin do spełnienia świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art.98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je od pozwanej na rzecz powoda, a składały się na nie: opłata sądowa od pozwu 214 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa i koszty zastępstwa procesowego 900 zł.